

Вест да је генерал Божидар Делић, херој рата против нарко-канибалске НАТО-ОВК коалиције, напустио Напредњаке и вратио се у редове Радикала има огроман значај. Више него било ко други, генерал Делић је давао новонасталим Напредњацима преко потребни „патриотски“ легитимитет, димензију која им је у доброј мери и омогућила да толико масу некадашњег радикалног чланства привуку себи. И не само да привуку себи, већ и да је тамо држе. Сад је тај стуб избијен из напрасно склепане напредњачке грађевине. Проблем за Напредњаке је што је тај стуб из категорије „носећих“.

Дакле, осим оних који су могли, с разлогом или не, да буду унапред дисквалификовани као „каријеристи“, „патриоти из фотеље“ или митингашки букачи, ту је био и један број ратних ветерана попут самог Делића, а сигурно и један број искрених патриота жељних неког новог доказивања, или једноставно нове прилике да утичу на политичка збивања у земљи. Неки од њих су кренули за њим, неки због њега, али јасно је, у сваком случају, да им је његово присуство, више него било шта друго, давало алиби за прелазак или улазак у новоформирану странку.

Било је и оних за које је присуство Делића и сличних представљало ако не гарант а онда неку врсту „мига“, неке врсте „полутајног сигнала“ да су Николић и Вучић само научили да говоре другачије како би избегли ударце са Запада, а да уствари мисле исто као и некад. Сада, са одласком генерала Делића, разлози за недоречен став према Напредњацима са националне тачке гледишта, или за наде да су они само „шлифованија“ национална варијанта, практично више не постоје – поготово у светлу Делићевих речи да је СНС „превара“ у којој „патриоте и поштени људи немају шансу“, странка која нема програм на српском, већ само на енглеском.

Овај догађај ће имати шире последице и у самом национално-оријентисаном бирачком телу, уклањајући многе недоумице, бар када је реч о ставу према Напредњацима. Може се очекивати осипање националних гласова од ове странке, од који ће део ићи у корист Радикала, мада ће мера зависити од тога колико ће ови бити у стању да овај догађај на прави начин валоризују. Ово, разуме се, не значи да је све како треба код Радикала, иако је генерал Делић окарактерисао свој повратак као „радостан“: да је све било како

треба, никад не би ни имао разлога да се враћа, јер не би претходно имао разлога ни да иде. Но, несумњиво је да је добра ствар у свему овоме за Радикале та да су се у међувремену очистили од многих „каријериста“, и да се генерал враћа ако не у бољу а онда скоро сигурно у „прочишћенију“ организацију од оне коју је пре две године напустио. Чак се може рећи да је корисније што је неко као генерал Делић отишао, видео како ствари истински стоје, па се онда вратио, јер му се сад не може пребацити никаква острашћеност, уско-партијски интерес који га нераскидиво везује за Радикале или предубеђење против Николића и Вучића. Утолико боље за ове прве, а утолико горе за ове друге.

Дакле, свако зло има и своје добро, и тако је најбоље на ову ствар гледати, под условом да постоји воља да се из грешака, неспоразума, па и претходног лошег или мањкавог рада извуче одговарајући наук, и то у целом национално опредељеном корпусу – и у странкама и изван њих. По природи ствари, војници не воле нејасноће. Повратак генерала је помогао да се многе нејасноће уклоне.

(Фонд стратешке културе)